

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 542/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. M., B., zastúpenej Mgr. P. T., advokátom a konateľom obchodnej spoločnosti a. s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 48/2012 zo 4. apríla 2013 a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 61 Cbi 4/2009-831 z 10. novembra 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 61 Cbi 4/09-854 z 3. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2013 doručená sťažnosť Mgr. M. M., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Mgr. P. T., advokátom a konateľom a. s. r. o., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoKR 48/2012 zo 4. apríla 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 61 Cbi 4/2009-831 z 10. novembra 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 61 Cbi 4/09-854 z 3. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«V právnej veci sťažovateľky ako navrhovateľa a JUDr. M. B... správcu konkurznej podstaty úpadcu Z., akciová spoločnosť „v konkurze“... ako odporcu (ďalej aj len ako „odporca“), bolo rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, číslo konania 61Cbi 4/2009-831, IČS: 6109205459, zo dňa 10. 11. 2010, v znení opravného uznesenia č. k. 61Cbi 4/09-854, zo dňa 03. 12. 2010, určené, že majetok sťažovateľky je vylúčený zo súpisu majetku oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa Č., a. s...

Zároveň bolo Okresným súdom... určené, že odporca je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 17.406,83 €... do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti uvedenému rozsudku, a to v časti výroku súdu prvého stupňa o trovách konania, podala sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie, a to podaním zo dňa 28. 12. 2010.

Dňa 15. 05. 2013 bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoKR/48/2012, IČS: 6109205459, zo dňa 04. 04. 2013, na základe ktorého:

- bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. 11. 2010, č. k. 61Cbi 4/2009-831, v spojitosti s opravným uznesením zo dňa 03. 12. 2010, č. k. 61Cbi 4/09-854;

- je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi na účet právneho zástupcu žalobcu trovy odvolacieho a dovolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 5.937,48 €.»

Sťažovateľka ďalej uviedla: „Sťažovateľka týmto celkom otvorene uvádza, že voči rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoKR/48/2012, IČS: 6109205459, zo dňa 04. 04. 2013, v časti potvrdzujúcej výrok súdu prvého stupňa o trovách konania, ako

aj v časti výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania, z dôvodu opatrnosti podala aj dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to podaním zo dňa 17. 06. 2013.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo Mgr. M. M... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43 CoKR/48/2012, IČS: 6109205459, zo dňa 04. 04. 2013, v časti potvrdzujúcej výrok súdu prvého stupňa o trovách konania a v časti výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania, ako aj rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, číslo konania 61Cbi 4/2009-831, IČS: 6109205459, zo dňa 10. 11. 2010, v spojení s opravným uznesením č. k. 61Cbi 4/09-854, zo dňa 03. 12. 2010, v časti výroku o trovách konania, porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43 CoKR/48/2012, IČS: 6109205459, zo dňa 04. 04. 2013, v časti potvrdzujúcej výrok súdu prvého stupňa o trovách konania a v časti výroku o trovách odvolacieho a dovolacieho konania ako aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, číslo konania 61Cbi 4/2009-831, IČS: 6109205459, zo dňa 10. 11. 2010, v spojení s opravným uznesením č. k. 61Cbi 4/09-854, zo dňa 03. 12. 2010, v časti výroku o trovách konania, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Banskej Bystrici, aby o nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť Mgr. M. M... trovy právneho zastúpenia v sume 986,76 € (slovom: deväťstoosemdesiatšesť eur a sedemdesiatšesť centov) na účet advokátskej kancelárie a. s. r. o., ktorej konateľom je právny zástupca sťažovateľky Mgr. P. T..., za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a spísanie sťažnosti v sume za dva úkony právnej pomoci po 403,34 € a 2-krát paušálna náhrada hotových výdavkov po 7,81 € + DPH), do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci

na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bola sťažovateľka oprávnená podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o čom sťažovateľka vedela, odvolanie podala a krajský súd o ňom svojim rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného a iného práva rozsudkom okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Už spomínaná zásada subsidiarity je okrem iného aj odrazom princípu minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka podala vo svojej veci dovolanie ešte predtým (okresnému súdu doručené 19. júna 2013), ako podala sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (17. júla 2013). Sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď

by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu [Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací a ústavný súd], čo v podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, nie je ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na to, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľkou využitý, ako predčasné.

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolanie) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti vecí zjavne vylučujú. Preto nie je odôvodnené, aby sťažovateľka v prípade, ak podala dovolanie, zároveň podala aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu tiež rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľky pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu,

mohlo by to viesť k predĺženiu konania o sťažnosti a navádzalo by to potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolila v danom prípade sťažovateľka, t. j. na paralelné podávanie sťažnosti ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Z týchto dôvodov sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratione temporis* ju v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa s ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013